

[Alfred Hansen]

de om. Det er sådan med penge, at de søger derhen, hvor afkastningsevnen er størst, og når nu finansministeren sender indenlandske statslån på markedet som indenlandske obligationer, skal det vise sig, om det bliver dem, befolkningen vil investere penge i, eller de fortsat ønsker at investere i nogen udstrækning i kreditforeningsobligationer, i hypotekforeningsobligationer osv.

Hvis finansministeren regner med – og det må han jo gøre – at befolkningen vil favorisere de indenlandske obligationer, vil det alt andet lige betyde, at der ikke bliver så stor en købeevne over for de obligationer, som gerne skulle holde byggeriet i gang og i bedste fald intensivere byggeriet. Det vil være sådan, at der kun er en bestemt sum penge til rådighed til køb af obligationer. Disse penge kan så bruges til køb af de traditionelle kreditforeningsobligationer eller indenlandske statsobligationer. Hvis man vælger de sidste, vil det for de andre betyde, at kurserne vil falde. Manglende efterspørgsel efter de traditionelle obligationer vil betyde, at kurserne vil falde med det til følge, at renten vil stige. Vi vil endnu en gang konstatere, at boligudgifterne vil stige, og den del af boligudgiften, som vedrører renten, vil stige uforholdsmæssigt meget.

Vi kan fra retsforbundets side ikke gå med til en sådan lov, som man godt kunne kalde lov til forhøjelse af den indenlandske rente, for det er det, der bliver resultatet af en vedtagelse af lovforslag nr. L 112.

Med hensyn til lovforslag nr. L 114 kunne jeg indledningsvis citere, hvad venstres ordfører, hr. Christophersen, sagde ved behandlingen den 3. maj 1978. Han sagde ifølge Folketingstidende 1977-78, sp. 9605:

»Venstre kan tilslutte sig lovforslaget. Ikke fordi vi ønsker yderligere gældsstiftelse eller nødtvungen kapitalimport, som nogle foretrækker at kalde det, men fordi regeringens manglende vilje eller evne til at føre en økonomisk politik, der giver større valutaindtjening, jo indebærer, at vi fortsat har et meget betydeligt underskud, som skal finansieres«.

I dag hørte vi ikke tilsvarende betænkeligheder og tilsvarende kommentarer fra venstres ordfører. Kommentaren var kort og godt, at venstre kunne støtte forslaget. Det er udtryk for, naturligvis, at den nye regering endnu ikke har rettet op på tingene, men det er jo samtidig udtryk for, at man i og for sig

heller ikke forventer, at den vil kunne rette op på forholdene i de kommende måneder.

Hvis vi så ser på selve den danske stats forpligtelser over for udlandet, er der en glimrende og overskuelig oversigt med på side 3 i lovforslaget, og ifølge den ser det ud til, at vi har en lille smule tilovers, når vi nu har fået lånt de 7 mia kr., idet statens gæld, summen af renter og afdrag, altså den samlede ydelse for 1979 er godt 3 mia kr. Der bliver altså et lille overskud. Men ser vi på betalinger vedrørende al anden offentlig udenlandsgæld, så er de på næsten 2½ mia kr. Vi er altså oppe på en samlet offentlig forpligtelse i 1979 på ca. 5½ mia kr.

Det ser ud til, at vi allerede på indeværende tidspunkt, før en vedtagelse af lovforslag nr. L 114, har forpligtet os til i 1983 at betale det største beløb i den oversigt, der er tale om, nemlig for statens vedkommende godt og vel 6½ mia kr. Andre offentlige afdrag og renter udgør en samlet ydelse på næsten 2½ mia kr., altså ungefær 9 mia kr. I dag, den 17. januar 1979, har vi allerede forpligtet os til at betale lige ved 9 mia kr. – mellem 8½ og 9 mia kr. – i kalenderåret 1983. Men dette er under forudsætning af, at vi ikke optager yderligere lån. Det er man i fuld færd med nu, og derfor skal jeg som min konklusion på den stadig stigende lånoptagelse i udlandet gøre følgende bemærkninger: Det er min opfattelse, og det er retsforbundets opfattelse, at hver generation har sine egne problemer at løse. Hver generation har sine egne opgaver, og hver generation får sine økonomiske forpligtelser at indfri.

Med en vedtagelse af dette forslag vil vi altså fortsætte og forstærke den nuværende udvikling. Vi bevæger os altså fortsat i den retning, at vi vælter store økonomiske byrder over på de kommende generationer, de generationer, som bærer en uforholdsmæssig stor del af arbejdsløsheden, og de generationer, som er afskåret fra at få en uddannelse i overensstemmelse med deres ønsker, evner og behov som følge af den eksisterende adgangsbegrænsning. Det er altså det, den opvoksende ungdom kan få stillet i udsigt, at vi efterlader til dem, det er den arv, som skal kendetegne vores slægtled og vores vilje, interesse, evner og muligheder for at rette op på landets økonomi. Jeg synes, at dette giver et meget ringe varsel om, hvad vi kan vente